

EL

ECONOMIA ■

El salari mínim mileurista torna a obrir vells debats entre sindicats i patronal

MÚSICA ■

Pau Riba estrenarà nou disc, titulat 'Segons florada', el proper 9 d'abril a Girona

MAGAZÍN Núm. 212

Divendres, 18 de febrer de 2022

**SEBASTIÀ
ALZAMORA**

L'escriptor de Lluçmajor publica 'Ràbia'

ALBERT LLIMÓS

ENTREVISTA

SEBASTIÀ
ALZAMORA

“Vaig escriure aquesta novel·la perquè tinc la sensació que hi ha malestar i agressivitat en el tracte quotidià”

És una història aparentment senzilla, la de ‘Ràbia’ (Ed. Proa). La d’un home de mitjana edat que viu sol amb la seva gossa, en una urbanització de poble costaner tan impersonal com tantes. Un d’aquests no-llocs que han proliferat en les costes del Mediterrani, en aquest cas a Mallorca. Fins que un dia la gossa mor enverinada. Aquest és l’eix sobre el qual Sebastià Alzamora (Llucmajor, 1972) basteix la seva última novel·la. Enmig de la grisor i una certa sordidesa, hi sorgeix l’amistat més desinteressada. La ràbia del títol, per cert, no és la dels gossos, sinó la dels humans.

**Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós**

Llegint *Ràbia*, un pot constatar –per si no estava prou clar– que no cal que passin grans coses a un ritme trepidant perquè una novel·la tingui gruix. Ha volgut fer un relat minimalista?

Sí, amb prou feines hi passa res. El més important és que mor la gossa, la Taylor, que està just al mig del relat i desencadena que passin coses. Com si això posés en marxa el rellotge. El narrador viu en la monotonia, passeja amb l’animal, s’atura a fer una mínima vida social en un bar... I va repetint aquest dia a dia fins que mor la seva gossa.

Està clar que la ràbia del títol, doncs, no és la malaltia que transmeten els cans sinó la que ve dels humans?

Aquesta és la ironia de la història. Vaig escriure aquesta novel·la perquè tinc la sensació, o més aviat la percepció, que hi ha un malestar i una agressivitat ambiental fàcil de trobar en el tracte quotidià. I té correspondència amb una altra forma de virulència en l’àmbit polític i mediàtic. A escala catalana, espanyola, europea o mundial, si anem ampliant el focus. Aquest malestar és molt característic del segle XXI.

No és que el segle anterior fos cap oasi...

No, al contrari. Però en el que portem de segle XXI hem ampliat algunes de les seves característiques i les hem duit al paroxisme. Sobretot el cinisme en l’esfera pública, que fa que res no signifiqui res, i ho signifiqui tot a la vegada. És perfectament possible que qualsevol dirigent digui una cosa, i al cap d’una estona la contrària i no té cap transcendència.

Si em permet avançar-ho, la novel·la acaba amb la mirada del protagonista-narrador sobre una pintada

que diu *white power*, amb una creu gammada enmig. “Em va cridar l’atenció i he cregut que valia la pena mencionar-ho.” Té relació amb això?

Està fet amb tota la intenció perquè el rerefons d’aquesta ràbia va lligada amb un fenomen molt preocupant: la nova vigència de l’extrema dreta, el neofeixisme o diguem-ne com vulguem, i com impregnen tot el discurs públic, el polític i el mediàtic. No és innocu: això es filtra cap a la ciutadania i té traducció en aquestes formes d’agressivitat quotidiana. Que poden ser tan absurdes i forassenyades com matar el gos d’altri. Una acció fonamentalment estúpida que expressa aquest malestar covard.

És la perplexitat del narrador davant de la maldat gratuïta: quan porta la gossa al veterinari perquè es troba malament i li diuen que és verí. Com és possible que passi això?

I és un episodi viscut. Aquesta novel·la l’he feta amb materials de proximitat. La mort del meu ca per enverinament, que em va tocar de viure. Va ser més o menys com surt a la novel·la. En un començament no menjava, i vomitava, i quan vaig veure que no millorava la vaig dur al veterinari. El diagnòstic va ser aquest, i em vaig quedar de pedra. Era l’última cosa que em podia imaginar. Per matar un gos gran com era, d’uns quaranta quilos, havien d’haver posat un verí molt potent. Et deixa perplex... què en treuen? Devien deixar-ho a l’abast perquè l’agafés el primer gos que passés. Vaig fer una mica d’investigació després i em van dir que era força freqüent, deixar un tall de carn farcit de verí. O de vidres, o de tatxes, coses així de bèsties! De brètols n’hi ha hagut sempre, però crec que és una cosa més profunda, més podrida si podem dir-ho així.

Què creu que porta fins aquí?

Podríem fer molta sociologia barata, però penso que té a veure amb un cert esfondrament educatiu. Gent que ha estat escolaritzada però en canvi són incapaços d’expressar-se d’una manera normal. I amb un horitzó d’expectatives nul, perquè s’ha anul·lat l’ascensor social. Si ets classe treballadora, què tens? La *play*, el futbol i unes feinetes mal pagades que n’has de lligar quatre per viure? I no et busquis problemes, que ja rebràs algun subsidi per arrodonir-ho.

Nosaltres som de la generació en què aquesta classe treballadora podia aspirar a portar els fills a la universitat.

I era el seu objectiu, el que els donava alegria. Treballar perquè els fills podrien fer el que ells no van poder. Semblava que era un sistema sòlid, però això ha desaparegut, i anem vegetant, qui dia passa any empeny. I es consoliden patrons de conducta cada vegada més primaris.

A la novel·la, el protagonista té un veí que fa bricolatge desenfrenat només per molestar-lo a ell. Seria això, en certa manera?

Ja l’ha de fer, potser, el bricolatge. Però si a més molesta, millor. I si li diuen res, es torna agressiu. A l’editor li faig la broma que ens donaran un premi a les metàfores menys subtils, amb aquesta novel·la. El veí, a més, el té a la dreta. El que té a l’esquerra no diu res: no saben ni si hi és.

Una altra metàfora o símbol és el lloc on viu el narrador. Aquesta urbanització sense personalitat, a la costa, per on veu desfilar la humanitat.

És una mena de carnaval del mal gust. Jo d’això en dic la perifèria d’Europa. M’he basat en Mallorca perquè hi tenim la mà trencada, en aquest tipus de proposta. Concretament, en S’Arenal, que juntament amb Magaluf són els llocs per antonomàsia del turisme de borratxera. S’Arenal el tinc a prop, forma part del municipi de Lluçmajor. No li vaig posar el nom, però, perquè no volia que es llegís com una novel·la sobre S’Arenal, i perquè podria ser qualsevol d’aquests llocs turístics que hi ha per tota la costa mediterrània. Els trobes a la costa catalana, valenciana o andalusa, però també a la italiana, la grega o la turca.

I això conviu amb les restes del món rural mallorquí. Amb un pastor i el seu ramat.

La superposició de paisatges i de realitats, amb

“És un episodi viscut. Aquesta obra l’he feta amb materials de proximitat, com la mort de la meva gossa per enverinament, que em va tocar de viure. Et deixa perplex... què en treuen, de fer això?”

completa desmemòria d’uns respecte als altres. Excepte per la filla d’aquest pastor que representa la figura de qui està arrelat en un lloc. Tots els altres són desarrelats, començant pel mateix narrador, que no sabem ben bé com ha arribat allà però endevinem que és per un seguit de derrotes vitals, inclosa una vocació d’escriptor que no ha acabat d’anar enlloc. El pastor sí, diu que fa seixanta anys que és allà pasturant les ovelles i ho ha vist canviar tot. Ell guarda la memòria, sap que allà hi ha les restes d’unes bateries antiaèries de la Guerra Civil, per exemple. Ara és un lloc turístic envoltat per un gran aeroport, per centres comercials... però quan surts d’aquell nucli on la gent va de farra trobes això: el que queda de les zones naturals, les restes d’un paisatge mediterrani que devia haver estat molt bonic i que té altres coses. En algun moment diu que “venen a emborratxar-se damunt de les restes d’una guerra”. Seguint amb les metàfores, el protagonista acaba baixant en un d’aquests búnquers, quasi en la foscor, i patint al final perquè no trobi la sortida.

Les úniques amistats que té són els parroquians d’un bar, que d’alguna manera sabem que també són uns naufragats que han acabat arraconats igual que ell. Però aquí sorgeix l’amistat, la part més positiva del relat.

No volia que em quedés desesperançat, negre. Perquè no crec que res ho sigui, d’un sol color. La bellesa i la bondat humanes existeixen, i sorgeixen només que ens ho proposem. Allà on hi ha éssers humans en relació passen coses bones sempre, fins i tot quan el món sembla més fotut i fet malbé. Aquí hi ha una colla de desarrelats, vinguts cadascú de

ves a saber on. No són marginals, però sí gent una mica *espatllada*. No fan gaire res, ni parlen gairebé de res, però quan un d’ells té un problema els altres reaccionen per ajudar-lo. Com quan enverinen la gossa. I això és bonic. O quan passeja la gossa i troba una noia que en passeja un altre, i parlen... I després hi ha els animals, que aporten bellesa per ells mateixos. Un animal és un ésser bell i allà on apareixen tot millora, sense que ells s’ho proposin.

Vostè no els humanitza? La relació que establim amb ells és en un altre nivell?

Exacte. En la relació entre una persona i un animal hi ha un esforç mutu de comprensió. Difícilment et sentiràs més observat que per un animal que visqui amb tu. Miren cada cosa que fas i no ho entenen com nosaltres, però en allò que els concierneix lliguen caps ràpidament: si veu que et poses les sabates, el gos sap que estàs a punt de sortir, i el gat sap que a la nevera hi ha el pernil dolç. Fan un esforç per descodificar-nos, en funció de la seva capacitat. I nosaltres no sé si el fem tant, perquè diem que és com el meu fill, o com la meua parella. Però no ho és, perquè és una altra espècie, i aquesta és la gràcia: conviure amb un ésser viu diferent de tu, que percep el món a través dels seus sentits d’una manera diferent. L’alteritat, en sentit radical.

La mort de la Taylor (i una mort humana que ve més tard) desencadena reflexions sobre la mort. Són les seves?

Hi penso sempre, i amb això no vull dir que m’obsessioni. És el gran tema, el gran argument de la vida. Com se sol dir, en forma part perquè vivim amb aquesta certesa. En el meu cas, va començar de molt jove, i el meu primer llibre de poemes ja era un diàleg amb un amic que va morir als 17 anys. La mort és el gran misteri... o el gran senyal del misteri que és la vida. Per què es produeix? No ho sabem, uns diran que és déu i uns altres un *disseny intel·ligent*, però el que més ens recorda aquesta manca d’una resposta és la mort. La dels altres, és clar, perquè la teva no és rellevant, no ha passat. I aquests *altres* poden ser animals, com a *Ràbia*. Fa poc he perdut la mare, i això és definitiu ja, perquè et posa a primera línia, quedes desprotegit. Però aclareixo que a la novel·la això no és un plany, ni jo tinc pretensions filosòfiques. Aquestes reflexions del narrador són les que ens fem molts de nosaltres en el dia a dia.

Entre aquestes reflexions n’hi ha també sobre la violència. Es qüestiona si seria capaç d’exercir-la. Ens pot semblar que no, que mai no ho faríem, però potser tots hi estem a prop en algun moment?

La temptació de baixar fins aquest nivell també la podem tenir tots. I la civilització consisteix, precisament, a no cedir-hi. Per això la novel·la acaba com acaba: submergint-se metafòricament en la pitjor forma de violència possible que és la massiva, la guerra. La més indiscriminada, la que va contra tot el que es mogui.

Al marge de les novel·les, potser hi ha molts lectors que el coneixen pels articles d’opinió a la premsa. Però va començar (i n’ha fet esment) com a poeta. Continua escrivint poesia?

Sí. Espero que aviat hi haurà alguna cosa, però vaig més lent. La poesia és terriblement exigent, és una forma d’escriptura en què no tens cap més element que el llenguatge. No tens altre context ni elements que els que formen el mateix poema. No és com en una novel·la, que tens trama, context, escenaris... Hi ha molts elements externs que entren en la novel·la, que com deia algú és un *gènere contenidor*, on pots parlar de tot. A la poesia també, és clar, però el poema està fet d’ell mateix. I per tant, si t’en surts el resultat és molt fort, però també la construcció és molt fràgil. Les novel·les compleixen una altra funció, que per mi és molt humana: la de contar històries. I això és una cosa que també ens identifica i singularitza. A les societats que no tenen escriptura, també escoltaven històries que altres explicaven. I aquesta és la funció que fan, i que per mi és meravellosa també.

OPINIÓ

Pere Martí
Bertran

Efemèrides de literatura infantil i juvenil

Aquest 2022, gairebé gosaria dir que com cada any, tenim grans efemèrides per commemorar a la cultura catalana, i a la universal naturalment. Pensem en els cent anys del naixement de Gabriel Ferrater, de Joan Fuster, de Guillem Viladot, de Ramon Trias Fargas, de la col·lecció Bernat Metge, de diverses entitats excursionistes, etc.; o en els cent anys, també, de la mort de Miquel Costa i Llobera, de Felip Pedrell, de Josep Rodoreda, etc. Els mitjans de comunicació se'n comencen a fer ressò i en preparen articles, entrevistes amb especialistes o familiars... Ben pocs mitjans, però, es fan ressò de les efemèrides de LIJ (literatura infantil i juvenil), i encara menys de LIJ catalana gosaria dir. I la LIJ, la catalana i la universal, també té efemèrides per commemorar. Potser no gaires aquest any, en comparació amb d'altres, però no per això les hem d'oblidar. Entre les no catalanes voldria destacar, encara que només fos fent-ne esment, el centenari del naixement del dibuixant nord-americà Charles M. Schulz, el pare de Charlie Brown i del gos Snoopy; el cinquantenari del final del conte radiofònic *Tambor*, que entre 1955 i 1972 va fer passar molt bones estones a milers i milers d'infants des de Ràdio Barcelona, i que escrivia Armand Matias Guiu (Barcelona, 1925-2004), en castellà per imposició de l'època, tot i que l'autor va escriure unes quantes

peces teatrals i novel·les en català; o el vint-i-cinquè aniversari de la publicació del primer llibre de la saga Harry Potter.

Pel que fa a efemèrides de LIJ catalana podem fer esment del centenari de la creació del *Butlletí dels Mestres* o del vint-i-cinquè aniversari de l'emissió de la sèrie *Les tres bessones* de TV3, basada en els populars personatges de Roser Capdevila. Però sobretot en voldria destacar una que corre el perill de passar totalment desapercibuda (El Consell Català del Llibre Infantil i Juvenil, a la

seva pàgina web ni tan sols l'esmenta entre les efemèrides de LIJ d'enguany). Em refereixo al centenari del naixement de la revista infantil *Violet*, suplement del popular *En Patufet* (1904-1938). Es tracta d'una petita revista (tenia vuit pàgines i una mida de 300 x 210 mm) destinada als més petits de cada casa, ja que *En Patufet* havia anat adquirint un caire més juvenil. És molt possible que

La revista 'Violet' va néixer el 1922 i va comptar amb la col·laboració de grans noms de la il·lustració i la narrativa catalana

naixés a causa de la competència de *La Mainada* (1921-1923) i es va publicar fins al 1931, en què va ser substituïda per un nou suplement, *Esquitx*. Hi van col·laborar grans noms de la il·lustració i la narrativa catalanes de l'època com Junceda, Cornet, Lola Anglada, Apel·les Mestres, Josep M. Folch i Torres, Clovis Eimeric... Tenint en compte que ha estat poc estudiada, potser valdria la pena aprofundir-hi una mica aprofitant-ne el centenari, tot i que ara, és clar, no és pas ni el moment ni el lloc.

Susanna Barquín

DE ROSSEGONS

MGF

El 6 de febrer és el Dia Internacional de tolerància zero a la mutilació genital femenina (MGF), instaurat per l'ONU com a jornada per fer visible una pràctica que implica alteració o lesió dels genitals femenins per motius no mèdics, i reconeguda internacionalment com una violació greu dels drets humans, la salut i la integritat de les dones i les nenes.

L'MGF és l'extirpació parcial o total de parts dels genitals femenins, i, des d'aquí estant, ens pot quedar lluny. Si algú preguntés, diríem que són pròpies de països africans, i no anirien desencaminats. Segur que més d'un ho podria atribuir a pràctiques religioses, i aquí anirien errats, perquè no se n'esmenta res ni a la Bíblia ni a l'Alcorà, i es practica entre comunitats musulmanes, cristianes i jueves. No sé si seria més fàcil o no si fos una qüestió religiosa, però el cert és que no ho és, que l'origen no es troba en la paraula revelada de cap de les tres grans religions.

Sembla que la mutilació genital està relacionada amb la identitat d'una comunitat, i la pertinença o no a aquesta comunitat està relacionada amb haver transitat o no per la cerimònia d'iniciació, que sol ser col·lectiva, i prepara les nenes per al trànsit cap a l'edat adulta i el matrimoni. I justament en aquest objectiu, el matrimoni, és on crec que rau l'origen d'aquesta pràctica violenta. El matrimoni, la garantia de fidelitat i, per tant, la garantia que els fills seran del marit. I és que qui, amb els genitals mutilats, en alguns casos cosits, amb dificultats per a la micció, tindria ganes de tenir relacions sexuals amb algú?

Des d'aquí estant, segurament algú es deu preguntar com pot ser que les mares portin les filles a la cerimònia de mutilació. Una part –no sé si gran o petita– d'aquestes mares que van ser també mutilades defensen la pràctica per garantir una vida en comunitat de les filles. No obstant, la mare no té

el poder de decidir sobre la vida de la filla, sinó el cap de família, que pot ser el pare, l'avi o un oncle, en tot cas un home. Per això, els esforços per erradicar l'MGF passen per tenir en compte el paper del cap de família, més quan les migracions internacionals han expandit aquestes pràctiques arreu, també aquí estant: es calcula que més de 15 mil nenes a Espanya estan en risc de ser sotmeses a una MGF.

A més d'aquesta violència importada, també en tenim de pròpies: la violència obstètrica en forma d'episiotomies i cesàries innecessàries. A Espanya, les taxes d'episiotomies se situen en el 43%, molt per sobre del 20% que aconsella l'OMS. I un 21,8% dels parts a Espanya són cesàries, quan l'OMS calcula que haurien de situar-se en un 15%. Que siguin medicalitzades no vol dir que tinguin finalitats mèdiques, sobretot quan es practiquen de sèrie. I si no tenen finalitats mèdiques, són una forma d'MGF.

OPINIÓ

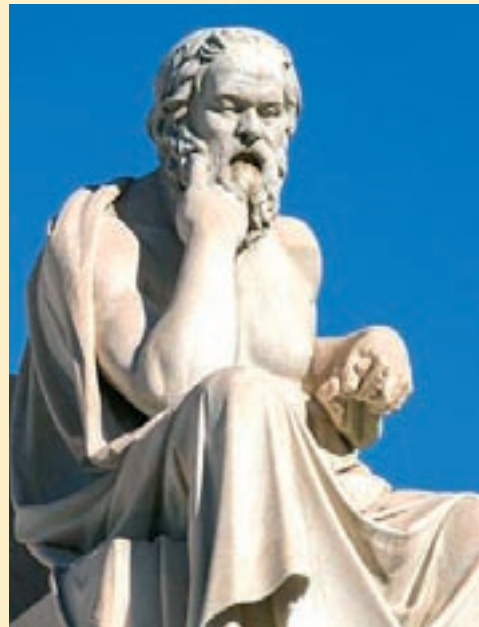
Josep Burgaya

DES DE FORA

En favor de la filosofia

El govern català proposa treure la filosofia com a matèria optativa de l'ESO, com ja ho va fer la legislació estatal que serveix de marc. Si la pressió dels acadèmics i la societat no força un canvi de plantejament en la política educativa, aquesta disciplina que ja estava minoritzada en la condició d'optativa desapareixerà del currículum formatiu. Només s'oferirà i encara de manera disminuïda al Batxillerat. Són mals temps per a aquelles matèries que ajuden a conformar el pensament, a estructurar el raonament i a crear esperits lliures. Més enllà de la filosofia, les humanitats també juguen un paper cada vegada més petit. No són funcionals de manera immediata, doncs no interessen. En els projectes formatius, només va quedant espai per allò merament instrumental, pel que aporta habilitats aplicades i tecnològiques. Aprendre a raonar, a estructurar el coneixement en grans sistemes no es considera ja una cosa rellevant. Això resultava bàsic quan el sistema educatiu tenia com a finalitat primordial la de formar persones lliures que incorporessin potents nocions de ciutadania i bones bases de cultura humanística. En el món ideològic del neoliberalisme i l'ultraindividualisme imperant, s'encarrega al sistema educatiu, en tots els seus nivells, a formar futurs empleats que, a banda d'eines, dominin habilitats en sabers mecanitzats i fragmentats, a més d'haver adquirit una bona capacitat de docilitat i acceptació d'allò establert. Ah, i una forta propensió a competir tota la vida amb els seus semblants.

La filosofia conté el pensament que el nostre món ha anat generant i acumulant enllà de Grècia al llarg de 2.500 anys. Ens parla de les reflexions que s'han fet i es poden fer sobre l'essència, les propietats, les causes i els efectes de les coses naturals, dels homes i l'univers. Ens explica sistemes de pensar que s'han erigit de manera sistemàtica. No veig que això resulti un tema menor en l'educació dels joves i que no els sigui

Aprendre a raonar i a estructurar el coneixement és bàsic en un sistema educatiu que tingui com a finalitat formar persones lliures

clau cap al futur. En educació, sembla que apliquem aquella màxima negativa que convé més, primer, allò que és urgent –dotar d'empleabilitat– del que és important –proporcionar coneixement per a una vida plena–. Hi ha qui argumenta que allò que no farà la filosofia en desaparició a la Secundària ja s'encarregaran de fer-ho les matèries d'ètica. És com dir que n'hi ha prou a fer que aprenguin normes i que no els cal el conèixer el substrat, el pensament, a partir del qual l'ètica i la moral es configuren. A més, aquestes matèries es troben el sistema educatiu en la condició de *mirall* de les assignatures de religió per a aquelles famílies que

opten per una educació laica. Al final, però, resulta paradoxal i poc defensable que en el sistema escolar tingui major presència la religió que la filosofia. Tota una declaració de principis.

La lògica de la utilitat s'ha anat imposant en el món de l'educació i de la cultura. El coneixement, especialment les darreres dècades, s'ha identificat progressivament amb l'interès econòmic i mercantil, deixant de banda la memòria del passat, les disciplines humanístiques, la fantasia, l'art o bé el pensament crític. S'ha anat esborrant l'horitzó ampli, civil, que hauria d'inspirar l'activitat humana. El pensador italià Nuccio Ordine ha escrit sobre un fet que pot semblar paradoxal com és la gran utilitat dels sabers inútils que, justament, per no produir guanys immediats o beneficis pràctics ens ajuden a dotar de musculatura la nostra capacitat de pensament i a proporcionar-nos un univers moral. Ja fa anys que el dramaturg Eugène Ionesco també alertava que tot allò que és utilitari impedeix la comprensió de l'art i ens incapacita per disposar d'un sentit social i col·lectiu. Ens convindria no perdre la consciència que els sabers humanístics, la literatura com la cultura en general, formen el líquid amniòtic en el qual es desenvolupen les pulsions de llibertat, justícia, laïcitat, igualtat, solidaritat, tolerància, el bé comú o l'esperit democràtic. El gust de viure. Ho deia Ovidi, "per més que t'esforcis a trobar què fer, no hi haurà res més útil que les arts, que no tenen cap utilitat". A França, Victor Hugo posava en qüestió l'excessiva focalització en allò material i la pèrdua d'importància en el sistema educatiu, ja a la segona meitat del segle XIX, dels continguts humanístics; sobre el perill que s'il·luminessin les ciutats, però que s'anés imposant la foscor a les ments. Entenia que allò humanístic podia fer de *torxa* per a la comprensió del món i per al desenvolupament de la nostra dimensió ètica.

**FES-TE SUBSCRIPTOR
D'EL 9 NOU**

**I GAUDEIX DELS AVANTATGES DE SER
D'el9club**

TRUCA AL 93 889 49 49 - DEPT. DE SUBSCRIPCIONS

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Anna Ruiz Mestres

Poesia, escultura i música... i l'aroma intensa de romanticisme alemany

EL VIATGE D'HIVERN

Autora: Wilhem Müller
Traducció: Miquel Desclot
Editorial: Ficta Lletres Edicions
Lloc i any d'edició: Girona, 2021
Nombre de pàgines: 121

Gràcies a M. Desclot i a l'editorial Ficta he descobert *El viatge d'hivern* de W. Müller, però no només. També la versió dels *Lieders* que va fer-ne Schubert en el seu *Winterreise*, i que es va presentar al Liceu el passat 2021, al piano G. Huber, la veu del baix-baríton T. Nazmi i el ballet d'A. Preljocaj i C. Guisset.

I per si no n'hi havia prou al Saló dels Miralls lluía l'esplèndida escultura de C. Shiota. I davant de tanta beutat, els versos de Müller, bellament traduïts i propers gràcies a M.D., que ens ofereix també l'adaptació que en fa Schubert (aquests *Lieders* es consideren el seu testament).

La delicadesa de l'obra la podreu gaudir en català i alemany, en les dues versions, dues gemmes que ens ofereix M.D. Veureu també com Schubert en barreja l'ordre, canvia alguns mots, elimina alguns poemes en el seu *Winterreise*.

L'obra d'aquest poeta romàntic alemany no s'ha reconegut com es mereix. Som davant d'un itinerari, d'un viatge en ple hivern per una natura nevada, on s'intueix lluny la primavera i on també hi ha un caminant, el poeta mateix, que dins la delicadesa de les escenes sembla que s'encamini vers la mort. La malenconia profunda marca el

viatge d'un home traït, rebutjat per la societat i desencisat de l'amor. Suporta el fred, la pena, la fam, el vent, l'abandonament de l'estimada. Ell, el dolor, i el paisatge esdevenen "u". Recorda fugaçment instants de felicitat, però el dolor retorna.

La natura té la força que tenia la dels romàntics anglesos: el silenci de la neu, el glaç, on el caminant ratlla paraules d'amor amb una pedra, *parracs de núvols* corgelen l'ànima del lector, *hivern salvatge i fred...* però la poesia de Müller barreja de manera tendríssima els propis sentiments amb la

natura. El *cor rígid del caminant* deixa enrere l'amor i avança vers el suïcidi potser?

Sovint el caminant dialoga amb el propi cor, o amb la neu i sent una mica d'esperança... *quan rebroti, per fi, l'herba*, malgrat el riu és gelat, se sent el *riu brugent sota del glaç*.

Tot s'escriu des de la solitud, i el record. I quan sembla que arriba la mort en el poema *l'Hostal*, que és el cementiri, el caminant ha de seguir, no hi ha lloc per ell. I demana als ocells, a la gralla: *sigue'm almenys tu / fidel fins a la tomba*. Al poema *Coratge* s'intueix un canvi d'ànim, però el cos i l'esperit s'integren, a través de la profunditat dels versos, en la natura i la transcendeixen.

Pere Martí i Bertran

Poemes per a totes les edats i ben variats

BÈSTIES, POEMES I ALTRES BITXOS

Autora: Leire Bilbao
Il·lustradora: Maite Mutuberria
Col·lecció: "Poesia"
Editorial: Kalandraka
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021
Traductor/adaptador: Jaume Subirana
Nombre de pàg.: 72

Les traduccions de literatura basca tenen una llarga tradició a la cultura catalana, tant de literatura per a adults (Bernardo Atxaga, que també té unes quantes obres de LIJ, J. A. Loidi, Joseba Sarrionandia, Kirmen Uribe, Miren Agur Meabe...) com de LIJ (Mariasun Landa, Juan Kruz Igerabide, Joxemari Iturralde, Xabier Mendiguren, Itziar Zubizarreta, Patxi Zubizarreta...). L'editorial Kalandraka, de la mà del poeta i traductor Jaume Subirana, ens ofereix la possibilitat de gaudir d'un bon llibre de poemes de l'escriptora i bertsolari Leire Bilbao (Ondarroa, 1978); un llibre amè i variat, format per 45 poemes d'allò més diversos tant pel que fa a la forma com al contingut. Quant als aspectes formals, val la pena destacar-ne que hi ha des de poemes de només tres versos a alguns de vint-i-set, que la majoria són escrits en versos blancs i d'art menor, tot i que també n'hi trobem alguns d'escrits en versos lliures, en versos d'art major i fins i tot algun de rimat.

Els continguts també són d'allò més variats, com apunten els quatre grans blocs en què l'autora ha estructurat l'obra: "Poemes voladors", en què predominen els animals que volen: ocells,

mosques, lluernes, ratpenats...; "Poemes d'aigua", amb l'aigua i, doncs, els éssers que hi viuen com a protagonistes, tot i que l'home també està fet fonamentalment d'aigua i, doncs, hi té un poema, "Anatomia poètica" (pàg. 41), així com també l'hi té un mariner ben especial (pàg 42-43); "Poemes que repten", dedicats al cargol, la serp, el cocodril..., però també al sol i a l'ésser humà; "Poemes bramadors", un conjunt de nou poemes que gosaria qualificar d'esbojarrats o de gairebé surrealistes (un s'inspira en Paul Éluard, pàg. 67). Val a dir que també hi ha un poema introductori, "La llengua de la Terra" (pàg 5), i un de cloenda, "En cada parpelleig" (pàg 70-71), una metàfora preciosa de la creació poètica.

Aquesta varietat, en què he insistit, ens permet parlar de poemes sorpresa, poemes joc, poemes narratius, poemes tristos o alegres, poemes d'inspiració popular o literària...; tots, però, d'una gran riquesa lingüística, metafòrica i literària; riquesa que el traductor ha sabut adaptar al català de manera que tenim la sensació d'estar llegint poesia catalana, i la il·lustradora, als seus dibuixos, tan originals i també variats en tot (mides, tècniques...), com els poemes.

NOVETATS EDITORIALS

'Mamut'
Eva Baltasar
Club Editor

Només han passat quatre anys des que Eva Baltasar va debutar com a novel·lista amb *Permagel*, que de seguida va ser èxit de públic i crítica. Després va venir *Boulder* i ara la trilogia es tanca amb *Mamut*. Aquesta és la història d'una jove que fa un doctorat i marxa de Barcelona per instal·lar-se a la muntanya, aïllada. I vol quedar prenyada.

'El paradís no era això'
Marta Batallé
Ed. 62

Situem-nos a Barcelona, al Raval, on passa l'acció d'aquesta novel·la. En una mateixa casa hi viuen tres personatges. Una jove que salta de feina en feina en la precarietat i arrossega un drama familiar. Una dona amb un matrimoni que fa aigües i un malestar difús. I un músic de rock que ja no triomfarà als escenaris i es busca la vida conreant marihuana.

'Lilinne i les bombolles de sabó'
Jordi Estrada / Ed. de 1984

El famós escriptor francès Gustave Flaubert i la seva neboda Lilinne passen uns dies a Banyeres de Luixó, al Pirineu occità, l'estiu de 1872. Ell està en hores baixes com a creador, i ella en l'edat de descobrir el món, venint d'una família burgesa, però culta. Lilinne prendrà consciència de la seva llibertat, encara que això comporti un trasbals.

'Història de la literatura catalana III'
J. Marrugat / Enciclopèdia

Tercer volum d'aquesta obra monumental dirigida per Àlex Broch, que correspon als anys que transcorren entre 1922 i 1959. Entre dues dictadures, el moment culturalment intens de la República. I malgrat tot, els trencaments no són absoluts. La novetat d'aquesta interpretació del període és dibuixar un fil de continuïtat en la nostra literatura.

'Barça femení'
Manuel Tomàs
Ed. Base

El futbol femení ha assolit un protagonisme mai vist fins ara, i en especial el del Barça, que hi ha apostat com a institució i ha tingut com a premi victòries esportives incontestables, com el triplet de la darrera temporada. Manuel Tomàs ho documenta amb rigor, des dels inicis difícils als anys 70 fins a l'eclosió que simbolitza Alexia Putellas.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Plaça dels Lledoners

“ La plaça dels Lledoners és una plaça humida, ombrívola, tranquil·la, però no gens trista. Als matins un raig de sol il·lumina tota la banda de l'edifici de la cúria; a migdia, el sol cau de ple sobre les moreres i sobre el convent de les monges de Sant Josep; a la tarda, arribarà un reflex de la llum morent des de la plaça dels Apòstols. El lloc, a la primavera, és una delícia. La remor de l'aigua que s'escola de la fontanella es confon amb el cant del rossinyol. A la plaça dels Lledoners, el mes de maig, un rossinyol canta tota la nit. A l'hivern, en canvi, és una plaça recollida, callada, clerical. Tot temps les campanes de la Catedral donen la pauta de les hores, assenyalen el devenir i la fugacitat, fan present el trànsit del moment. La plaça no és gens severa, té la gràcia d'alguns racons memorables de les ciutats del nord d'Itàlia, i així és agradable de comprovar com en un petit espai tot s'equilibra, tot es fa a la mesura humana, a la mesura del gust, de la nostra discreta espiritualitat i de la vida pràctica. ”

Miquel Pairoli

AUTOR
Miquel Pairoli
(1955-2011)

OBRA
'El carrer de la Llebre'
Ed. Kapel, 1984

INDRET
Plaça dels Lledoners
MUNICIPI
Girona
COMARCA
Gironès

La plaça dels Lledoners, al costat sud del Palau Episcopal de Girona, és un dels pocs espais públics del nucli històric. Avui, en lloc dels lledoners que li van donar el nom, hi senyoregen els til·lers. En destaca com a element característic la font enclavada en el mur. La decoren diversos relleus: en el centre, un segell del Capítol de la catedral de Girona; més avall, un escut que mostra un paó en el camp; enmig, una inscripció gòtica esmenta que la font va ser aixecada amb els donatius del clergat de la Seu l'any 1450. L'aigua hi brolla per tres caps de lleó. És un lloc que ha atret la mirada dels escriptors, de Josep Pla a Simona Gay o Miquel Pairoli, un escriptor que finalment és ara reivindicat. Hi situa unes vivències en la casa que ens quedarà a mà dreta, on vivia un culte i entranyable mossèn Arcelos.

ENDRETS.CAT

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

212

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

Jocs de paraules en català

Aquestes últimes setmanes els aficionats als jocs de paraules en català estan d'enhorabona, perquè hi ha hagut l'aparició de dos nous jocs en línia que han revolucionat les xarxes. Parlem del Paraulògic i el Wordlecat. No voldríem començar a parlar d'aquests dos jocs sense abans fer referència al que podríem anomenar els antecedents.

Scrabble

D'una banda hi ha el parauler (*Scrabble*), que és el joc de paraules clàssic en què els jugadors han de lletrejar paraules creuades sobre un tauler de joc. Per a això, fan servir fitxes amb lletres, que tenen diferents valors. La puntuació de les paraules es calcula segons el valor de cada lletra i de les possibles caselles amb premi del tauler. És més que un joc i serveix per millorar el vocabulari, descobrint paraules noves a cada partida. També hi ha la versió en línia.

Enigmàrius

D'una altra banda val la pena esmentar l'*Enigmàrius*, que cada dia podem escoltar a *El matí de Catalunya Ràdio*, des de fa més de 15 anys. Es tracta d'un enigma verbal basat en un doble sentit que cal desxifrar i respondre amb una sola paraula. Màrius Serra juga amb l'enigmística (art d'endevinar enigmes representats per gràfics o figures, endevinalles, mots encreuats, jocs de paraules, etc.), els anagrames (transformació d'un mot o d'una frase en un altre per la transposició de les seves lletres) o els palíndroms (mot, frase, que és igual llegit d'esquerra a dreta que de dreta a esquerra).

Paraulògic

Al mes de novembre l'entitat Rodamots va crear un passatemps, *Paraulògic*, que posa a prova les habilitats lingüístiques dels jugadors, que han de trobar tantes paraules en català com sigui possible. L'usuari disposa de set lletres col·locades en sis hexàgons blaus i un de vermell que imiten les cel·les d'un rusc. L'objectiu és localitzar el major nombre de paraules a partir d'aquestes lletres a condició que continguin la lletra de l'hexàgon central de color vermell. Les paraules han de tenir un mínim de tres lletres i la combinació de lletres canvia cada dia. No s'admeten noms propis, només paraules que apareguin al *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC). A més, si cliques damunt del mot hi apareix la definició. També es poden formar paraules amb totes les lletres disponibles al rusc, que valen 10 punts. Se'ls ha de sumar, per això, el valor de cada lletra. Per tant, la puntuació màxima seria de 17 punts. Els creadors s'han inspirat en l'*Spelling Bee* del *New York Times*.

WordleCAT

El *WordleCAT* és una adaptació al català del joc creat per Josh Wardle en temps de confinament per culpa de la pandèmia de la covid. El funcionament és molt senzill, cada dia cal trobar una paraula de cinc lletres a partir de les pistes que ens van donant i només tenim sis oportunitats per trobar la paraula del dia. Cada lletra és dins un quadrat, quan escrivim la primera paraula a l'atzar les lletres canvien de color. En verd sortirà la lletra que està en la posició correcta, en groc si la paraula conté la lletra, però no està en la posició adient, i gris si la lletra no apareix a la paraula que busquem. Mentre que amb el *Paraulògic* el repte és trobar com més paraules millor, amb el *Wordlecat* se n'ha de descobrir una de sola.

EXCLUSIU

PER A

SUBSCRIPTORS

D'EL 9 NOU

A partir d'ara,
 teniu accés directe a

L'HEMEROTECA
 HISTÒRICA

Entreu a el9nou.cat/historic-hemeroteca
 un arxiu documental molt valuós
 al vostre abast

Totes les notícies
 des de
 1990

Si encara no sou subscriptors, truqueu al 93 889 49 49
 o entreu a el9nou.cat/subscriute

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

T. REX 'Electric Warrior'

Rhino, 1971

Primer es deien Tyrannosaurus Rex, i era un grup de folk mig hippy amb guitarres acústiques. Al quart disc, el 1970, van escurçar el nom i les guitarres acústiques es van convertir en elèctriques. *Electric Warrior* va sortir l'any següent i va ser un èxit multitudinari, sobretot a Europa. De fet, va donar el tret de sortida al glam rock, que tan influiria en el punk, el hard rock i en gent com David Bowie i Lou Reed. És clar que dir que T. Rex era un grup és una mica exagerat: més aviat era Marc Bolan, guitarrista, cantant i compositor de tots els temes, i uns quants músics més que anaven canviant; tots bons, això sí. *Electric Warrior* ha quedat com un dels grans discos dels setanta, amb la guitarra insistent de Bolan, la seva veu tan agradable i uns arranjaments perfectes on hi caben també instruments de vent. I amb unes cançons que són veritables joies del pop. I entre aquestes joies, "Get It On", que a hores

d'ara ja es deu poder sentir a la banda sonora de mig centenar de pel·lícules o sèries. També són excel·lents temes com "Mambo Sun", "Rip Off" o "Jeepster", sense oblidar-nos de balades tan precioses com "Girl", "Life's a Gas" o "Cosmic Dancer". Marc Bolan, famós també pels seus 1,65 metres d'estatura, les seves sabates de plataforma i el seu barret de copa, va morir el 1977 en un accident de cotxe. I T. Rex es va acabar per sempre.

NOTES

Pau Riba estrenarà nou disc, 'Segona florada', a l'abril

Pau Riba. L'home còsmic. Aquest era el títol del documental que dimarts va emetre TV3 i que repassava la trajectòria d'un dels músics més genials que han sorgit dels Països Catalans el darrer segle. El reconeixement arriba tard –i segurament en té part de culpa el càncer que li van diagnosticar fa uns mesos– però el retrat polièdric de la seva figura va ser remarcable i encertat. El més destacat, però, és que Riba té clar que morirà amb les botes posades i aquests dies està acabant d'enllestir *Segona florada*, un disc gravat amb la companyia de la peculiar formació gironina d'instruments de joguina Orchestra Fireluce que es presentarà en directe el 9 d'abril a l'Auditori de Girona. Aquest nou treball és una mica la segona part d'*Ataràxia*, un

PERE DE PRADA

àlbum que van publicar també plegats l'any 2019. L'espectacle contindrà cançons noves combinades amb versions del cançoner de Riba, del Grup de Folk i del poeta i dramaturg manacorí Toni Gomila. Pau Riba és un dels referents més destacables de la cultura catalana de les últimes dècades. Figura de la contracultura, músic, escriptor, poeta i performer, la seva obra, sobretot la dels anys 60 i 70, destaca per transgressora i iconoclasta. Discos com *Dioptria* (amb les imprescindibles "Noia de porcellana" o "L'home estàtic") o *Jo, la donya i el gripau* són referents ja eterns del cançoner català. Llarga vida!

EL TEST

Ramon Altimir (Sau30)

Primer instrument que vas tocar? El piano. **Primer grup del qual vas formar part?** Trànsit. **Primer bolo en directe?** Va ser amb el grup Trànsit a l'Orient de Tona. **Primer disc que et vas comprar?** *Rock'n'Roll Animal* de Lou Reed. **Quants discos tens?** Uns 300. **Salva'n tres.** *Wish You Were Here*, de Pink Floyd; *The Nightfly*, de Donald Fagen, i *Out Of Time* de R.E.M. **Grups i músics de capçalera.** Pink Floyd, The Police, Peter Gabriel, Radiohead... **Un concert (com a públic) per recordar.** James Taylor al festival de Cap Roig del 2009.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

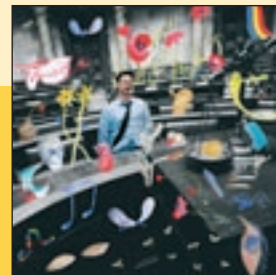
MIQUEL PUJADÓ 'De foc i de vellut'

12 anys després d'*A contraveu*, el cantautor Miquel Pujadó reapareix amb un disc amb 16 cançons amb un cert to d'autohomenatge. Les quatre últimes les ha enregistrat expressament per celebrar el 40è aniversari del seu debut discogràfic i hi revisa *A Terrassa hi ha una plaça* i *Soc un peix de terra endins*. Les 12 primeres, però, són noves i convencionals i en destaca *Soc de la mata de jonc*, una peça on reivindica la llengua catalana. Tampoc hi falta la crítica social (*Guanya la banca*) o divertiments més banals com *Rudiments d'anatomia*. Molt recomanable.

HABLA DE MÍ EN PRESENTE 'Vivir más'

Hable de Mí En Presente són una espècie de torre de Babel on hi conviuen tres joves barcelonins, un alemany i un francès que van crear el grup a Berlín l'any 2013, on van coincidir estudiant medicina i filosofia. Sí, sembla un acudit però va anar així. El nom del grup també és curiós: el van *mangar* d'una frase de la cançó *The Privateers* del cantautor nord-americà Andrew Bird. I d'aquesta mescla de procedències en surt una música que parteix de la rumba i el techno alemany per acabar-se transfigurant en un disc amb 12 talls de pop desenfadat i vitalista.

POL WAGNER 'Songs Against Interest'

Pol Wagner no és alemany sinó gironí i no es dedica a la música clàssica sinó a l'indie-pop. I *Songs Against Interest* és el seu disc de debut amb 12 cançons cantades en anglès plenes de melancolia i sinceritat. El disc s'obre amb *Wars*, navegant sobre un piano de joguina reposat (no de la corda Pascal Comelade), però després el ventall sonor s'amplia amb predomini dels mitjos temps i algun rampell de *dream-pop*. Els meus talls preferits són "Something To Say" i "Nobody's Perfect", una cançó que sembla sorgida de la factoria de l'osonenca Carla.

ALIMENTACIÓ

Eva Remolina / AMIC

La cúrcuma

La cúrcuma ('Cúrcuma longa'), també coneguda com a or indi, safrà indi o safrà dels pobres, és una arrel de la família de les zingiberàcies, igual que el gingebre, i amb el qual s'assembla molt exteriorment

El color de la cúrcuma és groc brillant i el seu sabor una mica amarg. Aquesta espècia és originària d'Àsia i a part d'aromatitzar menjars, té grans propietats biològiques, motiu pel qual és usada molt en medicina i farmàcia.

Entre els seus beneficis (sempre pres en petites quantitats), destaquen:

- És antioxidant.
- Té propietats antiinflamatòries.

- És font de vitamines C, E i K així com de minerals com el calci, el potassi, el ferro o el magnesi.
- Reafirma la pell.
- Alleuja el mal de coll.
- Alleuja els dolors d'artrosi.
- Ajuda en la digestió dels menjars.
- És un medicament natural contra la síndrome de l'intestí irritable.

Però a més, té altres usos per a la llar, com poden ser:

- Es fa servir per tenyir.
- És un excel·lent repel·lent d'insectes natural.

El seu valor nutricional és escàs, pel fet que com dèiem, ha de ser pres en petites quantitats, ja que si no es fa així, pot provocar dolors intestinals. Han d'evitar prendre la cúrcuma els malalts oncològics, les dones embarassades, els nens, els diabètics i les persones que prenen anticoagulants.

L'ou i el seu alt valor biològic

L'ou és un aliment que conté moltes vitamines tant al rovell com a la clara, a més de proteïnes d'alt valor biològic. És també econòmic, accessible, de bon gust i ha d'incloure's en la nostra dieta de manera regular

Encara que fa unes dècades no s'aconsellava consumir més de dos ous a la setmana per la creença que augmentava el colesterol, els estudis han demostrat que és un fals mite i que menjar ous sovint no suposa un risc per a la salut, sinó tot el contrari.

Entre les seves múltiples propietats destaquen:

- Té acció antioxidant que proporciona la luteïna i la zeaxantina.
- Prevé les malalties cardiovasculars: dins la clara abunden les vitamines A, D, E i K, a més de minerals com el fòsfor, el ferro, el zinc, el seleni o el potassi.
- Conté proteïnes d'alta qualitat que ajuden a la formació d'anticossos i enzims que ens protegeixen.
- Combat el deteriorament de la vista, ja que cada ou conté la quantitat recomanada diària de vitamina A.

- Aporta greixos insaturats i colesterol, sí, però del bo (HDL).
- Ajuda al creixement infantil.
- És un gran aliat durant el temps de gestació, gràcies a l'abundància d'àcid fòlic.
- La colina, una de les molècules presents en l'ou, és indispensable perquè el fetge i el sistema central funcionin com un rellotge.

No obstant això, cal tenir en compte que per obtenir els màxims beneficis d'aquest aliment cal saber manipular-lo i conservar-lo adequadament. Aquests són alguns consells en referència a com fer-ho:

- Conserveu-los sempre en el frigorífic si heu de trigar uns dies a consumir-los.
- No els renteu, no cal. Però si malgrat això ho considereu necessari, feu-ho just abans de cuinar-los.
- Els ous no han d'emetre cap olor, per la qual cosa en el cas de que en facin, val més rebutjar-los.
- No deixeu maioneses o menjars elaborats amb maionesa més de 24 hores.
- Respecteu les dates de caducitat.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

SALARI MÍNIM MILEURISTA

La màgia negra de la crisi financera i les mesures conservadores aplicades en aquells temps van convertir legions de mileuristes queixosos de la seva situació en purs aspirants a mileurista. I el que abans de 2008 eren queixes, després es van convertir en agraïments si s'arribava a un sou de 1.000 euros que, vist el que s'ha vist posteriorment, dona per ben poques alegries econòmiques si sobre la base d'aquest sou es volen bastir projectes vitals. La setmana passada, els 1.000 euros es van convertir en la base dels sous a tot l'Estat, perquè és el que, amb l'únic suport dels sindicats perquè la patronal va tornar a alçar-se de la taula de negociació, es va convertir en decret: el salari mínim interprofessional s'ha fixat en 1.000 euros en 14 pagues.

No hi haurà aspirants a mileurista, però superar aquest llindar salarial no assegura fer el salt cap al compliment de les aspiracions vitals més modestes. Però la simple aprovació d'un salari mínim fixat en aquests 1.000 euros ha engegat els vells arguments sobre les set plagues d'Egipte que cauran sobre el mercat laboral. Arguments que semblaven esperar en una vella gravadora. Diuen que els empresaris no arribaran a poder pagar aquestes quantitats i que les legions d'aspirants a mileurista cauran en les llistes de l'atur. Cada analista hi posa les seves dades, que van des de les desenes de milers

—el govern espanyol admet que pot arribar a incidir en 36.000 ocupacions— fins als centenars de milers de llocs de treball que es perdran o que no es crearan. Per 35 euros al mes —490 a l'any.

De moment, les dades no acaben de corroborar la repercussió negativa de les pujades del salari mínim interprofessional en l'ocupació. Fent abstracció del percentatge de creixement interanual de l'afiliació a la Seguretat Social, una evolució contaminada per l'efecte de la pandèmia, sí que es poden establir comparatives amb la sèrie històrica i resulta que l'any passat es va arribar a un rècord en nombre de cotitzants que no es coneixia ni en els temps de la bombolla immobiliària. Amb un salari mínim que ja era de 950 euros. Es podrà dir que la xifra seria encara superior sense un salari en aquests nivells, però això no deixen de ser suposicions. La dada és que es va arribar al màxim des que hi ha registres.

En aquest punt és convenient introduir puntualitzacions. La primera és que el salari mínim afecta una porció relativament petita del total de població activa. A Catalunya serien unes 237.000 persones, que representen el 8,5% del total de treballadors en actiu. El 91,5% restant ja cobra més que aquesta quantitat, perquè la seva relació laboral està regida pels convenis col·lectius que ja preveuen remuneracions més altes que el salari mínim. La segona puntualització és que molt sovint els salaris estan basats en la productivitat. És lògic plantejar que les empreses no poden pagar a un treballador més salari que el que es considera que aportarà la feina que desenvolupa. Per això, els salaris són més baixos en sectors amb poc valor afegit. I, com ja s'ha explicat moltes vegades, el valor afegit es genera a partir d'una equació en la qual la innovació i, també, la qualificació del personal hi tenen un pes determinant.

Arribats al punt en el qual la qualificació dels tre-

balladors té un paper determinant per aconseguir que les empreses generin més valor, és necessari remarcar també el pes que ha de tenir la formació de base, que, en part, també ha de proporcionar l'Estat. Fixar salaris per decret és una prerrogativa que està recollida per llei, però també és un camí més senzill que el de proporcionar treballadors amb la màxima qualificació possible al mercat de treball. Aquesta és una part a la qual s'està donant menys atenció, però que fa massa temps que és sobre la taula sense que les solucions aportades —si n'hi ha hagut— hagin conduït a resultats satisfactoris. L'empresariat continua demanant personal millor format i més d'acord amb les necessitats que marca la realitat productiva. Una petició justa que encara legitimaria més si el mateix empresariat estigués disposat a pagar millors salaris a aquest personal millor format, perquè li dona més perspectives que el negoci li sigui més pròsper i pugui obtenir més beneficis. I perquè, si en la millor formació, hi intervé l'Estat vol dir que s'estan aportant recursos públics i és lògic que la contraprestació siguin uns salaris més elevats. Això comporta més cotitzacions i així es retorna a l'Estat, al bé públic, part dels recursos que ha esmerçat a millorar la qualificació dels treballadors. Que ningú hi perdi perquè hi guanyi tothom.

En l'última revisió del salari mínim, com en les anteriors quan s'han fet pujades encara més pronunciades, la patronal no ha volgut sortir a la foto. En els últims acords socials només ha aparegut a la foto de l'acord per la reforma laboral (i exigint que no se'n toqués ni una coma en el tràmit parlamentari —es veu que les tramitacions democràtiques són coses que els passen als altres—). La prioritat sembla haver estat salvar l'acomiadament lliure i no gaire car, l'aspecte més lesiu de l'anterior reforma laboral i que en el retoc cosmètic de l'aprovada fa unes setmanes en una votació rocambolesca al Congrés, queda encara negra sobre blanc. La reforma laboral no s'ha derogat, contra el que s'havia sentit a dir als votants en les campanyes electorals. I aquesta decepció és difícil que es compensi amb el mileurisme per decret que corona l'última revisió del salari mínim.

INDICADORS

Moderació de concursos

Catalunya tanca el 2021 amb 780 deutors en concurs en el quart trimestre, una xifra que suposa una descens de més del 20% respecte al mateix període de l'any passat. Malgrat el descens, Catalunya continua agrupant un de cada tres deutors en concurs al conjunt de l'Estat, segons l'Estadística de Procediment Concursal publicada aquest dimarts pel Col·legi de Registradors de la Propietat.

Expansió immobiliària

La compravenda d'habitatges a Catalunya es va enfilars el 34,4% més el 2021 en comparació amb l'any anterior, fins a les 88.545 operacions, segons les dades provisionals de l'Estadística de Transmissions de Drets de la Propietat que ha difós l'INE. Del total, 81.519 (92,1%) eren habitatges lliures i 7.026 protegits (7,9%), i 15.078 (17%) eren nous i 73.467 de segona mà (83%).

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà / sodecaminar@gmail.com

Fer créixer un brot

En la natura una branca tendra sorgida d'una gema s'anomena brot, d'on sorgirà una flor que ens obsequiarà amb un fruit. De la soca d'un arbre tallat en rebroten amb força uns quants brots amb la necessitat de tornar a alçar-se i fer-se majestuós. I del voltant d'una planta vigorosa hi va rebrotant per anar colonitzant, i si no planteu menta i veureu què fa en poc temps. El brot del vegetal està connectat a la planta mare fins que té la capacitat d'existir per ell mateix.

A la nostra dieta és recomanable afegir-hi brots tendres, els anomenats germinats. Llavors d'hortalisses, cereals i d'algunes silvestres que un cop germinades es consumeixen quan encara són vives. Per aquest simple fet el contingut nutritiu és enorme: plens de vitamines, enzims i la preuada clorofil·la, els fan del tot assimilables per l'or-

ganisme. Faciliten les digestions de proteïnes, la transformació dels hidrats de carboni i en definitiva potencien la resta d'aliments que ingerim en el procés d'absorció energètica. La manera més senzilla de consumir-los és en les amanides, però no descarteu tastar el pa de germinats, que ja es consumia fa més de dos mil anys a Mesopotàmia.

Si els brots són importants en el desenvolupament natural de la vegetació i recomanables, per no dir necessaris, per al bon funcionament del nostre organisme. Seran imprescindibles per assolir l'alegria interior. A la ment els brots són constants, és a dir que cada instant un pensament hi brota. Ja sigui per un fet concret, una actitud rellevant de l'observat, una lectura interessant o si més no en una petita pausa mental. La major part de les vegades aquests brots són germinacions d'una corrua de pensaments que no deixen cap marca, no floriran en el nostre cap, només passaran com qui res. Com, *a priori*, passa amb els germinats que afegim a la nostra dieta. Tots dos semblen inofensius, però intervenen en la mesura de la seva quantitat, igual que una notícia no desconcentra sí que uns informatius poden transformar el nostre estat emocional.

Si volem fructificar brots mentals per fer-los presents al nostre dia a dia, n'hem de potenciar el seu creixement. Això sí, hem d'estar atents a quins brots fem créixer, que no siguin d'aquells que deriven en corrosius. Per tant, la primera manifestació d'un fenomen, que haurem observat com a no nociu que sigui de qualitat, excel·lent per la nostra existència. Seguidament en potenciem les seves brotades, com si fos un fruiter. Perquè fructifiqui hem de considerar els brots, que no siguin de sota l'empelt, perquè no donarien fruita, i que la quantitat de brots sigui l'adequada per l'equilibri productiu i existencial. Així, crec que quan deixem brotar una nova manera de veure i viure ens l'hem de creure, estar-ne convençuts, portar-la a terme, fer-ne de la pràctica un costum i d'aquest, un hàbit.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 18-02-2022 al 24-02-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Diversos planetes a les Cases X, XI i XII t'enfoquen en el futur professional o en projectes que vols deixar lligats. Controles la impaciència i això et resulta beneficiós.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

El Sol il·lumina el sector de l'amistat. T'obres a conèixer gent nova i es reafirmen llaços amb persones amigues. Laboralment, toca arriscar per avançar i obtenir millores.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Pots adquirir més responsabilitat al teu lloc de treball o bé desitges centrar-te a treballar pel teu compte. Si viatges, procura portar tota la documentació al dia.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Sembla que estàs una mica cansat o avorrit de fer el mateix i t'agradaria fer un viatge per sortir de la rutina. Potser caldrà posar límits a algú de la família política.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

El Sol per Casa VIII inclina a gestionar algunes pors. Sobretot pots haver d'enfrontar-te a la por de compartir. Xerrades serioses amb la parella. Algú et fa una confessió.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Compres de tecnologia que pots necessitar per fer feina o estudiar. T'interesses per una nova pràctica esportiva. Notícies d'algú que viu lluny, podria ser una exparella.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Nova etapa al sector laboral. Si tens alguna molèstia, no ho deixes passar més i cerques terapeuta. S'interessa per tu una persona de més edat o amb caràcter força madur.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

S'activa el sector dels afectes. Si tens fills adults, es pot produir una millor entesa amb ells. En l'amor algú podria entrar al teu cor i potser hauràs d'admetre-ho.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Els assumptes domèstics o patrimonials poden agafar protagonisme en les setmanes vinents. També la família estarà més present amb alguna nova trobada o celebració.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

El Sol a Casa III il·lumina les teves idees i pots tenir moments de gran inspiració. Més comunicació amb els germans. Si normalment no parles gaire, t'has cansat de callar.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

El Sol per la Casa II obre un període per posar més atenció en l'economia. Repta una dosi extra d'autoconfiança i això t'impulsa a fer-te valer amb qui gosi menysprear-te.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Felicitats! El Sol entra al teu signe i comença un nou any. No has perdut la fe en l'amor. Si no tens parella, algú pot fer-te saber del seu interès de manera molt subtil.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Drive My Car'

De Ryusuke Hamaguchi

Dels vius i dels morts

El japonès Ryusuke Hamaguchi, director de *Asako I & II* (2018), s'ha fet present en els nostres cinemes per partida doble en pocs dies. Fa poc s'estrenava la deliciosa ronda en tres moviments *La ruleta de la fortuna* y *la fantasia* i ara arriba la pel·lícula que ha triomfat arreu, la preciosa i commovedora *Drive My Car*. Un camí d'èxits que *Drive My Car* va iniciar al passat Festival de Canes, guanyant els premis a millor guió per Ryusuke Hamaguchi i Takamasa Oe i el Premi de la Crítica Internacional, i que ha tingut continuïtat en els premis que està assolint arreu del món, així com les quatre importants nominacions als Oscar: millor pel·lícula, millor director, millor pel·lícula estrangera i millor guió adaptat.

Drive My Car és una pel·lícula de quasi tres hores que comença amb un llarg pròleg de més mitja hora, un inici que arrenca amb un viatge d'avió de l'actor i dramaturg, Yusuke (Hidetoshi Nashijima). Però aquest trajecte quedarà suspès, forçant Yusuke a tornar a casa seva, i aleshores descobrirà, inesperadament, l'adulteri de la seva dona, Oto (Reika Kirishima). El gruix de la trama de *Drive My Car* rau en l'encàrrec que fan a Yusuke per desplaçar-se a Hiroshima per dur a terme un muntatge de l'obra de Txèkhov, *L'Oncle Vania*, després de la mort de la seva dona.

Allà, entre altres coses, haurà de seleccionar els actors en audicions mentre la fundació li assignarà una xofer, Misaki (Tôko Miura), una jove callada i reservada. Els nombrosos trajectes amb cotxe, majoritàriament distàncies curtes, d'aquí el títol explícit del film, serveixen per escoltar i assajar textos de l'obra i, també, per conèixer-se tots dos. Tot i l'explícit del títol, *Drive My Car* no es pot considerar una pel·lícula de carretera,

la clàssica *road movie*, almenys fins a la darrera part, quan ambdós es desplacen a un lloc allunyat d'Hiroshima, punt culminant on es fusionen els camins d'aquestes dues ànimes aclaparades pels records i el dolor.

Hamaguchi, partint d'una obra de l'escriptor japonès Haruki Murakami, planteja que el teatre i la vida són com vasos comunicants, la ficció i la vida acaben fonent-se, d'igual manera que els morts conviuen amb els vius de forma entrelaçada. El guió està ple d'arestes i matisos ben tramats, com el fet que Yusuke tria pel muntatge teatral a l'amant de la seva dona morta. Una dona, compartida per dos homes, als quals explica històries inventades en el mateix moment de fer l'amor i durant els orgasmes.

Drive My Car és sovint un exercici declamat i retòric, mancat de cap guspira visual, però, en canvi, predomina, per damunt de tot, les virtuts de la transparència i la naturalitat. La rellevància del film, la seva força sísmica i emotiva, reposa, principalment, en el treball excel·lent dels actors i el meticulós text de l'escriptor de *Tòquio Blues*. Hamaguchi potser no acaba d'encaixar els repetits assaigs de l'obra de Txèkhov en l'evolució de la trama general, tot que preval aquesta idea de fondre's vida i teatre. Especialment trasbalsador resulta com la seva suau tècnica de dilatació, el seu ritme pausat, li serveixen per coronar al cim de la perfecció en una darrera hora sublim. És el moment de la catarsi, moment en què els dimonis interiors d'ambdós es verbalitzen. Aleshores emergeix visiblement a la superfície tot allò que roman soterat o de forma intuïda en les assossegades imatges, especialment, el pes feixuc del sentiment de culpabilitat per la mort dels éssers estimats.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Una obra amb veu de dona a Llevant Teatre de Granollers

'El silenci dels telers'. Llevant Teatre de Granollers. Diumenge, 20 de febrer, 19h.

Llevant Teatre porta una obra sobre la dona treballadora a les colònies tèxtils al llarg del segle XX, inspirada en el llibre d'Assumpta Montellà, amb dramaturgia d'Anna Maria Ricart i la direcció de Ferran Utzet. És una obra imprescindible per entendre realment una època i aquest món en miniatura que van ser les colònies industrials.

'Les irresponsables', a Vic

'Les irresponsables'. Sala Ramon Montanyà de L'Altàntida, Vic. Dissabte, 19 de febrer, a les 18:00 i a les 20:30.

Les Irresponsables, una obra escrita per Javier Daulte i dirigida per Sílvia Munt, arriba dissabte a L'Altàntida. Cristina Genebat, Marta Marco i Nora Navas protagonitzen una singular trobada de cap de setmana entre tres amigues.

CINECLUB

'Benedetta'

França-Bèlgica-Holanda, 2021. Dir.: Paul Verhoeven. VO en francès i llatí amb subtítols. Itàlia, segle XVII. Benedetta Carlini arriba al convent de Pescia, a la Toscana, assegurant ser capaç de fer miracles des de jove. Aviat s'establirà una provocadora relació entre ella i la resta de monges del convent. Basat en el llibre *Immodest Acts: The life of a Lesbian Nun in Renaissance Italy*, un estudi històric sobre la figura de Benedetta i sobre una relació homosexual en un convent de monges. Ara bé, en mans de Paul Verhoeven, un director afí a les polèmiques, el resultat és un títol irreverent, descarat, kitsch i esbojarrat.

CINECLUB VIC
22 de febrer de 2022
20h · Espai ETC

'Lamb'

Islàndia, 2021. Dir.: Valdimar Jóhannsson. VO subtitulada. Fantàstic, Drama, terror. Maria i Ingvar viuen aïllats amb el seu ramat de xais en una illa d'Islàndia. Quan descobreixen un misteriós nadó, decideixen quedar-se'l i criar-lo com el seu propi fill. Aquesta nova perspectiva porta molta felicitat a la parella, però la naturalesa els té reservada una sorpresa. Film amb un original argument sobre les ansietats de ser pares, on els silencis signifiquen molt més que les paraules. Ideal per a satisfer els espectadors a qui els agradin les rareses d'horror folk.

AC GRANOLLERS
24 de febrer de 2022
20h · Cinema Edison

CINEMES

CÁSATE CONMIGO

EUA 2022. Dir. Kat Coiro. Amb Jennifer Lopez, Maluma i Owen Wilson. Comèdia romàntica. Bastian i Kat Valdez són una reeixida parella d'artistes que està a punt de casar-se. Però, quan arriba el gran dia, Bastian deixa plantada en l'altar de Madison Square Garden la seva promesa davant de milers seguidors i després d'haver llançat una cançó sobre el seu enllaç. No obstant això, Kat s'acaba d'assabentar que la seva parella l'havia estat enganyant amb el seu assistent i, de manera sobtada, decideix casar-se amb un dels seus seguidors, a qui no coneix d'absolutament res.

CODA

EUA 2021. Dir. Sian Heder. Amb Emilia Jones i Troy Kotsur. Drama. Ruby és l'únic membre oïdor d'una família de sords. Als seus 17 anys, treballa al matí amb els seus pares i el seu germà en Gloucester, Massachusetts, abans d'anar a classe, i mira

de mantenir viu el negoci pesquer familiar. Àvida de trobar noves aficions, Ruby decideix provar sort en el cor del seu institut, on no sols descobreix una latent passió pel cant, sinó també una forta atracció física pel noi amb el qual ha de realitzar un duet. El seu entusiasta professor veu una cosa especial en ella i l'anima que pensi en la possibilitat d'entrar a l'escola de música, cosa que l'obligaria a haver de prendre una decisió de cara al seu futur: o els seus estudis, o la seva família.

LA HIJA OSCURA

EUA 2021. Dir. Maggie Gyllenhaal. Amb Olivia Colman, Jessie Buckley i Ed Harris. Drama. Sola en unes vacances al costat de la mar, Leda es veu consumida per una jove mare i la seva filla mentre les observa a la platja. Intrigada per la seva atractiva relació (i pel seu estrident i amenaçadora família), Leda se sent aclaparada pels seus propis records del terror, la confusió i la intensitat de la maternitat primerenca. Un acte impulsiu porta Leda a l'estrany i ominós món de la seva pròpia ment, on es veu obligada a enfrontar-se a les

decisiones poc convencionals que va prendre com a mare jove i a les seves conseqüències.

LICORICE PIZZA

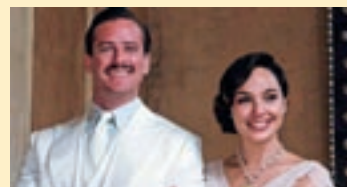
EUA 2021. Dir. Paul Thomas Anderson. Amb Alana Haim i Cooper Hoffman. Comèdia dramàtica. L'any 1970, la pel·lícula explica la història d'uns estudiants de l'institut de San Fernando Valley: Alana i Gary. El noi somia a conquistar l'amor de la jove, encara que aquesta és uns anys més gran. Tot canviarà quan, arran de tenir un aplaudit paper al teatre, el noi es converteix en un actor famós. La seva vida sembla fàcil, però ha de fer l'impossible per portar una vida equilibrada entre la fama i la vida de nen normal que no vol abandonar.

MOONFALL

EUA 2022. Dir. Roland Emmerich. Amb Halle Berry, Patrick Wilson i John Bradley. Ciència-ficció. Una força misteriosa colpeja la Lluna fora de la seva òrbita i l'envia en xoc directe contra la Terra a tota velocitat. Unes setmanes abans de l'impacte amb el món a la vora de l'anihilació, l'executiva de la NASA i exastronauta Jo Fowler està convençuda de tenir la clau per salvar el planeta. Però només l'astronauta Brian Harper i el teòric

conspiranoic KC Houseman la creuen. Aquests herois inversemblants muntaran una missió impossible a l'espai, i deixaran enrere tots els seus éssers estimats, per aterrar a la superfície lunar i intentar salvar la humanitat, enfrontant-se a un misteri de proporcions còsmiques.

MUERTE EN EL NILO

EUA 2022. Dir. Kenneth Branagh. Amb Kenneth Branagh i Gal Gadot. Drama. Tornen les perquisicions del cèlebre detectiu Hèrcules Poirot. Aquesta vegada, durant un viatge en creuer pel Nil, Poirot haurà d'investigar el misteriós assassinat d'una jove hereva sense explicació aparent. Seqüela d'*Assassinat en el Orient Express* (2017) i adaptació de la novel·la *Mort al Nil* (1937) d'Agatha Christie.

PRIMAVERA EN BEECHWOOD

Regne Unit 2021. Dir. Eva Husson. Amb Odessa

Young i Josh O'Connor. Drama. 30 de març de 1924, Beechwood (Anglaterra). El matrimoni Niven pertanyent a l'aristocràcia anglesa i que ha perdut als seus fills en la guerra, es prepara per a celebrar el Dia de la Mare i el compromís de Paul, el fill dels seus veïns, amb Emma Hobday. Els Niven han donat el dia lliure a la seva criada, Jane Fairchild, òrfena de naixement i, durant set anys, amant de Paul. Amb la casa buida, Paul i Jane es trobaran per primera vegada en el dormitori de Paul. La jove parella donarà curs a la passió clandestina sabent que l'aventura arriba a la seva fi i que serà el seu últim dia com a amants.

UNCHARTED

EUA 2022. Dir. Ruben Fleischer. Amb Tom Holland i Mark Wahlberg. Acció. Adaptació de la reeixida sèrie de videojocs, ens presenta un jove astut i carismàtic, Nathan Drake, en la seva primera aventura com a caçadors amb el seu enginyós company Victor, Sully, Sullivan. En una èpica aventura d'acció que s'estén per tot el món, tots dos s'embarquen en una perillosa cerca "del major tresor mai abans trobat", al mateix temps que rastregen les claus que els podrien conduir al germà de Nathan, perdut fa ja molt temps.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	El caso Villa Caprice	-	18.00 i 22.00	18.00 i 21.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Las leyes de la frontera	-	19.00 (Cicle Gaudí)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	¡Canta! 2 (cat.)	-	-	17.00 (Cicle Cinc)	-
	Uncharted	-	-	19.30	21.00
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Espai ETC	Benedetta (VOSE)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous	
Sucre	Muerte en el Nilo	18.50, 19.50 i 22.45	11.40 (dg.), 15.45, 18.05, 19.45 i 22.45		18.15, 19.20 i 21.40
	Muerte en el Nilo (VOSE)	20.25	20.25		22.00
	Cásate conmigo	17.45, 20.20 i 22.25	15.35, 18.15, 20.20 i 22.25		19.55 i 22.00
	Primavera en Beechwood	18.00, 20.40 i 21.45	18.00 i 22.50		17.50, 19.50 i 22.00
	Uncharted	17.15, 18.20, 20.35 i 22.10	11.30 (dg.), 12.00, 15.10, 16.05, 17.25, 18.20, 20.35 i 22.10		17.40, 20.40 i 22.00
	Licorice Pizza	20.00 i 21.45	20.00 i 21.45		18.45
	Moonfall	22.30	11.45 (dg.) i 22.30		19.45
	El brindis	20.00	15.45 i 20.00		20.20
	Drive My Car (VOSE)	21.30	21.30		21.20
	Belfast	22.55	17.30 i 22.55		21.50
	Belfast (VOSE)	19.30	19.30		20.00

¡Canta! 2	17.50	12.00 (dg.) i 17.50	17.40
¡Canta! 2 (cat.)	-	11.50 (dg.) i 15.45	-
Spider-man no way home	17.45	11.25, 15.30 i 17.40	17.35
Encanto	18.05	11.40 (dg.) i 15.40	17.45

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Esbarjo	En un muelle de Normandía	20.00	20.00	19.00	-
	Trash. La llegenda de la (...)	-	-	17.00	-
	Fue la mano de Dios	-	-	-	20.00

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	La profesora de historia	20.30	-	-	-
	Uncharted	16.45	16.00	16.30	17.00
	Belfast	18.45 i 22.45	20.15 i 22.00	18.45 i 20.30	19.00 i 20.45 (VOSE)
	Susi, una elefanta a l'habitació	-	18.15	-	-

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Edison	En un muelle de Normandía	19.00 (VOSE)	18.00 i 20.30 (VOSE)	18.00 (VOSE)	-	-
	Lamb	-	-	-	-	20.00 (VOSE)

GRANOLLERS		De divendres a diumenge i dimecres	Dilluns, dimarts i dijous
Ocine	Uncharted	17.00, 19.20 i 21.45 / 20.00 i 22.15 / 18.45	17.00, 19.15 (dj. VOSE) i 21.30 / 20.00 i 22.05 / 18.45
	Uncharted (Atmos)	16.00, 18.15, 20.30 i 22.45	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	Muerte en el Nilo (Atmos)	17.00, 19.30 i 22.00	17.00, 19.30 i 22.00
	Belfast	16.00 i 18.00	16.00 i 18.00
	¡Canta! 2	17.00 / 16.00 (excepte dissabte) i 18.00	17.00 / 16.00 i 18.15
	El método Williams	19.00	19.00
	Matrix resurrections	22.00	22.00
	Encanto	16.00	16.00
	Spider-man no way home	18.00 i 20.45	18.00 i 20.45
	El nadó en cap: negocis de familia	16.00 (Cicle Cinc) (Només dissabte)	-
	La abuela	20.30	20.30
	Scream	22.30	22.30
	Lunáticos	16.00	16.00
	Muerte en el Nilo	17.45 / 21.00	17.45 / 21.00
	El buen patrón	20.15 i 22.30	20.15 i 22.30
	Mamá o papá	16.45	16.45
	Cásate conmigo	15.45, 18.00 i 20.15	15.45, 18.00 i 20.15
	Coda	22.30 / 16.00 i 18.10	22.30 / 16.00 i 18.10
	Moonfall	16.00 i 18.30	16.00 i 18.30
	Licorice Pizza	21.00	21.00
La hija oscura	20.20 i 22.45	20.15 i 22.30	

SANT CELONI		Divendres	Dissabte i diumenge	Dimecres
Ocine	Lunáticos	18.10	16.15 (Només diumenge)	-
	Adú (V.O.)	20.00	-	-
	Moonfall	22.10	21.45	21.45
	¡Canta! 2	18.00	18.00	18.00
	El buen patrón	20.15	20.15	20.15
	Scream	22.30	22.30	22.30
	Muerte en el Nilo	18.45, 19.30 i 22.00	17.00, 18.45, 19.30 i 22.00	18.45, 19.30 i 22.00
	Uncharted	18.00, 20.15 i 22.30	15.45, 17.00, 18.00, 19.15, 20.15 i 22.30	18.00, 19.15, 20.15 i 22.30
	El callejón de las almas perdidas	21.15	21.15	21.15
	El nadó en cap: negocis de familia	-	16.00 (Cicle Cinc) (Només dissabte)	-
	Spider-man no way home	-	16.00	-

